

teden dni pismo nazaj, pa spet en teden za pripravo avtorjevega odgovora. Ena iteracija en mesec. Priznati je treba, da je bilo pet pomočnikov: Richard Forster iz Ženeve, Patrick Deriaz iz Veveya, Vladimir Posipaj, ki je v Ljubljano prišel iz Kijeva leta 2014, Nataša Fokina Sakulina iz Moskve ter Hans Recknagel, ki je prišel v Ljubljano z Bodenskega jezera. Se je splašalo? Vsekakor. Bi se še enkrat lotil česa takega? Dobro bi premislil ... in se dal še malo prositi.

Zaključek

Ali je bilo 2022 dobro leto, kar se jamarškega dela tiče? Bilo je, glede na okoliščine še posebej. Avtor je objavil 30 poročil o poteh v jame in drugam, pred-

vsem po hribih, ter dva portreta, oba jamarška, Strinatijev je bil najboljši in najzahtevnejši doslej. Leta 2021 je bilo tega več, 43 poročil, dva portreta, tudi Špele Borko, in dva kratka portreta. Vendar, kot že rečeno, okoliščine so se spremenile. 2021 je bilo zadnje leto obdobja, ki ga ni več, in ki ga zdaj lahko že mirno označimo za predvojno. V miru smo živeli skoraj 77 let, vsi smo bili prepričani, da bo trajal in trajal, pa žal ni mogel. Izreden podvig pisca teh vrstic, udeležba na mednarodni odpravi v jamo Boj-Bulok v Uzbekistanu, ki se počasi, a vztrajno pomika po globini proti tretji dvatisočmetrci na svetu, je bil v letu 2021 še možen. Dobro smo se ujeli, sposobni, prizadevni in požrtvovalni so bili fantje in dekleta z

južnega Urala, odlični vodja, brezhibna organizacija. Leta 2022 pa ni šlo več. Odprava Boj-Bulok 2022 je sicer bila, a ne več mednarodna. Kdo bi še lahko sodeloval v odpravi države, ki je, najbolj mi-lo rečeno, začela to vojno?

A glave ne moremo kar vtakniti v pesek in počakati štiri ali še več let, kolikor sta doslej trajali vojni, da bo prišel nov preporod in bo vse lepo in prav. Kot je ugotovil Claudio v času zadnje pandemije, veliko lepega, neodkrita in zelo vznemirljivega je še prav blizu nas, tudi v starih damah. Samo dobro se je treba ozreti naokoli, malo bolj natančno pogledati. Ali pa z drugimi očmi.

Franci Gabrovšek

MASNOČARSKA HIMNA

Pred časom me je Matija nagovoril, da bi za GP na papir izlil Masnočarsko himno. Preden jo zapišem, še nekaj o okoliščinah njenega nastanka. Morda zaradi neprisotnosti nisem pravi za to sodbo, a zdi se mi, da je zadnje čase sekcijška dejavnost na društvu upadla, kar kaže na izjemno enotnost, ki pa, vsaj tako upam in menim, ne odraža enoumja. Ob koncu osemdesetih in v devetdesetih letih 20. stoletja so društvene sekcije vznikale kot narodnoubuditeljska društva. Čeprav niso imele nobene formalne vloge, ali pa prav zato, je bilo biti član sekcije mali privilegij. V sekcijo si se lahko pridružil le s tihim strinjanjem večine že obstoječih članov, pri čemer se za te niti ni dobro vedelo, kdo so. Zato so bile sekcije praviloma sestavljene iz njihovih ustanovnih članov. Na nek način so predstavljale društveno prostozidarstvo. Kot primer naj navedem Maloglavsko sekcijo, ki je nastala na nekem prednovoletnem sestan-

ku na Starem Trgu, ki se je končal s Kapitanom Bumom (1, 2, 3, bum ...), mastiko za kazni in pohodom z motom »gora za golega človeka« na grad. Sam sem se odpeljal domov še pred pohodom, ker je oče delal v pekarni in je ob štirih zjutraj potreboval družinsko bolho (= avto) za pot v službo. Zato me člani sekcije še danes ne štejejo za polnopravnega. Narodnozabavna sekcija se je porodila v Titovem avtu na poti na jamarsko-reševalni odklop v Poljčah. O sektaštvu bi verjetno moral pisati kdo bolj posvečen in upam, da ga/jo ta sestavek vzpodbudi. Enkrat sem zasledil nek spletni zapis o ferajnovih sekcijah, ki me je omaleževal v smislu, da v nekatere želi tudi Franček, ampak samo želi. Tudi prav, jaz lahko čakam. Naj predgovor zaključim z Masnočarsko sekcijo. Njeno jedro je nastalo verjetno že pred mojim prihodom na ferajn leta 1987. Sekcija, inherentno vizionarska, je trideset let pred časom zagovarjala keto dieto. Skratka, uživanje maščob brez primesi. Sekcijo so poznali tudi širše, sploh Kranjčani, ki so nam napačno rekli maščobarji, ampak kdo bi jim zameril. O nastanku sekcije bi verjetno več vedel povedati kdo drug, sam sem se ji pridružil kasneje; ker nikoli nisem bil kost in koža, so me obstoječi člani, znani in neznani, sprejeli. Celo, ko sem kasneje za deset let prešel med vegetarijance, se me niso odpovedali. In v času najbolj gorečega masnočarstva je nastala tudi nikoli* zapisana himna, ki bi jo stilsko in metrično kdo še lahko popravil, a naj kot dokument časa ostane. Seveda himne ne deklamiramo, ampak jo pojemo. Melodija je izposojena iz pesmi, ki govori o

dobrih gostilnah in je bila v tistem času, sploh ob plunki in otožnih očeh, učinkovit mehčalec ženskih kolen.

Masnočarska himna

*Vse manj je mastnih prašičev,
vse manj je lojastih krav,
vse več otrobov pojemo,
ker ne vemo, da špeh je bolj zdrav.*

*Misli, rdeč meso, otrobi in še proso,
so prikovali nas na smrtno posteljo,
nič več ne ješ masnoč,
»ta belo« zdaj mečeš proč,
in sploh nič več ne veš,
kaj dobro je, kaj jesti smeš.*

*Šel bom v svinjske mesnice,
šel bom med mastne ljudi,
nalil si bom čist'ga Cekina,
in zamastil se s prjatlji do dne.*

*Med pisanjem tega prispevka sem nalezl tudi na skoraj dvajset let star spletni zapis vsem znanega pionirja spletnega trolovstva, ki je masnočarsko sago prenesel tudi med tekače in tam himno tudi prvič zapisal. Seveda brez vedenja avtorja, a povsem pravilno.

<http://www.tekaskiforum.net/forum/viewtopic.php?t=516&start=90>

